Het Trekpotje vertelt

door Cissy van Marxveldt

Ik ben een lief, klein, snoezig, döddig trekpotje. Dat lijkt op zelfverheerlijking en hoogmoedswaanzin — maar het zijn mijn eigen woorden niet. Ik heb ze gehoord uit den mond van mijn meesteresje.

Lang heb ik, onbewust van mijn charme — want ik ben werkelijk altijd onbedorven en onverschillig geweest — in de etalage van een porseleinwinkel gestaan. Het was een tamelijk saai leven, ik wist precies hoe de straat er uitzag, wat er op de verschillende uren mijn raam voorbijging, wanneer aan den overkant de groenman belde of de bakker of de eierboer — en ik snakte naar verandering. Op een dag kwam er een heer den winkel binnen, zoo'n lange, zwarte man. Hij maakte een goeden indruk op me. En die vroeg naar een tête-à-tête-tje. Omdat ik daar, om zoo maar eens te noemen, het hoofd van ben, richtte ik me wat hooger op, om zijn aandacht te trekken. Het lukte me, want hij zei: „Laat u me dat Japansche serviesje eens zien."

Ik gaf nog gauw mijn beiden kinderen 'n vermaning, om zich behoorlijk te gedragen, en toen werden we met zijn allen, namelijk ik, het melkkannetje en suikerpotje, die nichtjes van me zijn, en mijn twee dochtertjes, op de toonbank uitgestald. De heer bekeek ons, nam mij eens in zijn handen — hij had groote, bruine handen, waar ik haast in verzonk — en zei toen: „Dit staat me wel aan. Kan ik het vandaag nog bezorgd krijgen? Liefst tegen een uur of acht."

„Zeker Mijnheer, natuurlijk Mijnheer," zei de Juffrouw allerliefst. — O, 't kon zoo'n spin zijn anders. — „Mag ik dan even uw adres?"

Ik luisterde met aandacht. „Van Gilse, Breedesingel 64. Denkt u er vooral aan op het adres Mevrouw Van Gilse te zetten."

„Ja, zeker Mijnheer." — „'t Is een verrassing voor mijn vrouw, ziet u. Dus tegen acht uur krijg ik het thuis." — Hij lichtte even zijn hoed, en ging weg. Ik keek hem tersluiks na, en ik vond, dat hij een flinken stap had. Zoo zelfbewust. Daar houd ik van. Bovendien leek het adres me ook wel. Ik had vaak van den Breedesingel hooren spreken, daar woonden uitsluitend nette menschen. En ik was blij, dat ik met mijn kinderen in een behoorlijke omgeving zou komen, want die winkelatmosfeer is toch op den duur niet goed voor je. Die demoraliseert.

's Middags verdiepte ik me er in, wat die Mevrouw voor een mensch zou zijn. Ik hoopte maar van lief en opgewekt. Dat zie ik liever dan een zuur, ontevreden gezicht.

's Avonds werden we, keurig met houtwol omwikkeld, in een groote kartonnen doos gepakt, en om kwart voor acht nam de loopjongen ons onder zijn arm. En daar gingen we. Mijn kinderen klaagden, dat het zoo donker en benauwd was in de doos. Ik troostte hen: „Wacht maar. We zijn er gauw. En dan zul je eens wat zien."

Ik was toch wel een beetje zenuwachtig, toen de jongen stilstond, en ik een electrisch schelletje hoorde overgaan. Want ik wilde dolgraag den gunstigen indruk van dien morgen handhaven. De deur ging open. We werden ergens binnengebracht en neergezet. Gelukkig hoorde ik de stem van den heer, die zei: „Hé, een pak? Wordt het door een jongen gebracht? Hier heb je een fooitje voor hem, Marie." Ik begreep direct, dat hij comedie speelde. En ik kreeg plezier in het geval. Toen klonk een jonge, vroolijke stem, zoo jong en vroolijk, dat ik van verrukking haast mijn waardigheid vergat.

„Een pak voor mij? Wat kan dat zijn, mannie? Weet jij het?" — „Ik weet van niets." — Ik grinnikte in mezelf.

„Toe, geef gauw een mesje of een schaartje."

„Kun je het touw niet zoo losmaken?"

„Nee, nee, dat houdt te lang op. Ik ben dol-nieuwsgierig." — Ik hoorde het ritselen van papier; toen werd het deksel van de doos gelicht, en twee kleine handen haalden de houtwol van me af.

„Nee maar, wat een lief, klein, snoezig, döddig trekpotje," klonk de stem. Als ik had kunnen blozen, had ik het gedaan. Nu keek ik alleen dankbaar voor die hulde naar haar op. Ik zag een alleraardigst vrouwtje, haast nog een jong meisje, in een bruin fluweelen japonnetje met iets wittigs tegen den hals op. Ik zag twee stralende, blauwe oogen, die verschrikt op me neerlachten, terwijl de handjes aldoor maar liefkoozend over me heengingen.

DE AARDBEVING OP BALI.

Naar aanleiding van de hevige aardbeving, die het eiland Bali op ernstige wijze heeft geteisterd, en waardoor Den Pasar, de zetel van het hoofd van de afdeeling Zuid-Bali, totaal is verwoest, brengen wij op deze pagina een tweetal foto's van het eiland. — Hierboven: Een Balisch bouwwerk.

„Zou je niet eens verder gaan uitpakken?" vroeg de heer kalm.

„O, maar 't is zoo'n schatje," zei zij, waarmee ze mij bedoelde. — Toen haalde ze ook mijn nichtjes tevoorschijn en mijn twee dochtertjes.

„Bert, nee maar Bert, een tête-à-tête. Een Japansch tête-à-tête-tje. Net wat ik zoo graag had. O, maar wat is-snoezig. Van wie zou het zijn? Van Moeder? O . . ."

Ik keek van hem naar haar. Hij trachtte ernstig-onverschillig te kijken, dat zag ik best. Zij leunde nu met beide handen op de tafel, boog zich iets naar hem over, terwijl haar oogen vorschend in de zijne zagen. Hij ritste de krant naar zich toe. „Ik weet van niets," herhaalde hij weer. Maar nu trok een glimlach om zijn mondhoeken. Ze liep op hem toe, springend over de doos met houtwol, die op den grond stond.

„O, jij schat," zei ze. „Om me zóó te verrassen. Dank je wel hoor!" Ik zag hoe ze haar gezicht tegen het zijne duwde heel, heel innig. Ik zag haar oogleden knippen; een paar tranen rolden langzaam over haar wang, ze veegde ze lachend weg, gauw, met een onnoozel klein, kanten zakdoekje.

Van dat oogenblik af hield ik van haar. Heb ik ook altijd van haar gehouden, ofschoon ze me wel eens beleedigd heeft later. En veel verdriet heeft gedaan. Maar laat ik mijn verhaal niet vooruitloopen.

„Zou je nu Marie niet eens bellen om dien rommel weg te nemen?" vroeg hij aan haar oortje trekkend, dat net even onder heur haar uitkwam kiekeboespelen.

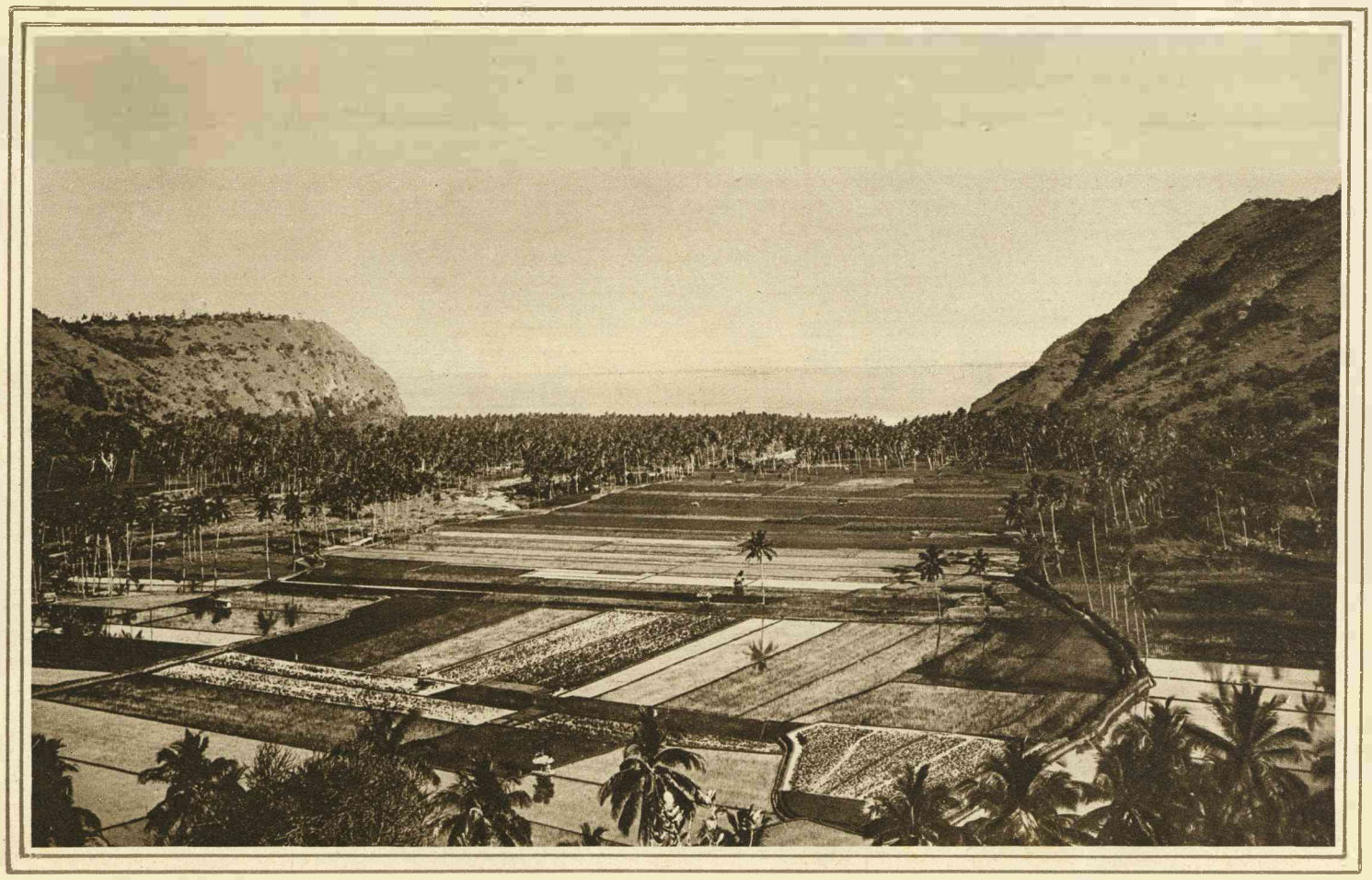
„Ja, en om warm zeepwater. Want ik ga het serviesje zelf afwasschen." En dan drinken wij er aanstonds thee uit."

Bedrijvig liep ze heen en weer. Toen een teiltje met warm water binnengebracht werd, nam ze mij weer in haar handen, knuffelde me, beaaide me zacht met een kleinen kwast. Ik vond het heerlijk. Mijn nichtjes vertelden me later ook, dat ze het prettig hadden gevonden, maar mijn dochtertjes zeurden. Die hielden niet van warm water. Ik zei: „Ja, kinderen, daar moet jullie nu toch maar aan zien te wennen." — We werden op een mooi Japansch blaadje gezet, waar ik direct vriendschap mee sloot. Het trekt altijd, als je in den vreemde een landgenoot ontmoet, en bovendien je moet toch eenige conversatie hebben. Ik herinnerde me niet zoo heel veel meer van mijn jeugdleven in Japan; het blaadje, dat al lang in Holland was, trouwens ook niet. Maar we hadden zooveel te bepraten samen, dat dat geen beletsel was. Toch, onder het praten door, keek ik steeds naar haar. Op een koper gascomfoortje, dat ze gezellig aanplofte, zette ze een keteltje met water. En uit de kast haalde ze een aardig theelichtje, met rose-doorschijnende transparantjes.

„Ik zet die schat niet onder een tea-cosy, mannetje," zei ze, over zijn krant heenglurend, met het lichtje in haar handen.

„Welke schat?" vroeg hij, heel dom. — Mannen zijn dom. — „O, bedoel je den trekpot! Je doet maar, hoor!"

Toen het water begon te stoomen, deed ze een paar schepjes thee — dure thee was het, dat rook ik direct — in mijn buikje, goot er het water op, en trotsch me verheffend op het hooge, vierkante lichtje, keek ik de kamer rond. Het was een heel gezellige kamer. Veel gemakkelijke stoeltjes stonden er, schuin in den hoek een piano, waarover heen een groote, groene palm zijn bladeren uitspreidde. In den anderen hoek was een knus zitje gemaakt; daar stond een tafeltje, waarop een miniatuur zilveren vaasje, dat een paar bloemetjes droeg, hautain rondkeek. Ze schoof het theetafeltje met het Japansche blaadje, waarop ik en mijn heele familie nu prijkte, ook in dat hoekje. Ik stelde me natuurlijk voor aan het vaasje, dat zoo koel en uit de hoogte deed, dat ik me werkelijk beleedigd gevoelde. Ik heb me later ook nooit meer

DE AARDBEVING OP BALI.

Vruchtbare Sawah's tusschen groen-begroeide heuvels.